

РЕШЕНИЕ

№ 14214

гр. София, 14.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 18.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **10415** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България, вр. чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на М. К. Х., [дата на раждане] в А., Л., гражданка на Л., чрез адв. К. В., САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 3, офис Б – 327 срещу Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по заявление от 11. 06. 2025 г., издаден от М. С., завеждащ консулска служба при Посолство на Република България в Б., Л..
Отказът се оспорва като незаконосъобразен. Правят се възражения, че целта и условията на планирания престой са доказани. Целта на престоя е упражняване правото на труд, за което са представени сключен трудов договор и предоставен достъп до пазара на труда на основание чл. 24И от ЗЧРБ за срок от три години. Същевременно липсват данни, че Република България ще се използва за транзитен пункт, каквито не са намеренията на жалбоподателката. Отказът не е мотивиран, издаден е в нарушение на чл. 35 от АПК и в нарушение на принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК. В хода на съдебното производство доводите се поддържат от адв. В.. Направено е искане за присъждане на разноски по списък.
Ответникът - Завеждащ консулска служба при Посолство на Република България в Б., Л. не изразява становище по подадената жалба.
Административен съд София - град, след като се запозна със становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:
На 10.06.2025 г. жалбоподателката М. К. Х., [дата на раждане] в А., Л., гражданка на Л. е подала заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „Д“. Като цел на пътуването е посочила работа и пребиваване. Към заявлението е приложила сключен на 10. 03.

2025 г. трудов договор със „Самчо 2024“ ЕООД, писмо от Дирекция „Миграция“ МВР до директора на дирекция „К. отношения“ МВНР, с което МВНР е уведомено, че М. К. Х. има предоставен достъп до пазара на труда на основание чл. 24И от ЗЧРБ за срок от 3 години, нотариално заверена декларация за съгласие за пребиваване на заявителката на адрес [населено място], Зона Б- 5,[жилищен адрес] който апартамент е отдаден под наем на М. А. С., зет на жалбоподателката и Ф. К. Х., нейна сестра.

Проведена е съгласувателна процедура с ДАНС, като по подаденото от апликанта заявление за виза е изразено отрицателно становище в Националната визова информационна система. Заявителката не е била идентифицирана като заплаха за националната сигурност, но е направен извод, че попада в хипотезата на чл. 10, ал.1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ. Налице са основателни съмнения, че кандидатката използва целта на пътуване като предлог за миграция.

Издаден е процесният отказ с правно основание по чл. 10, ал.1, т. 17 и т.22 от ЗЧРБ. Отказът е мотивиран с наличие на данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета страна. В допълнителни забележки е вписано,че анализът на документите и направените от апликанта изявления не доказват по категоричен начин целта и условията на заявеното пребиваване.

В хода на съдебното производство са приети доказателствата от административната преписка. Разпитана е свидетелката Ф. К. Х., която дава показания, че жалбоподателката ще работи в ливански ресторант, който нейното семейство управлява от 33 години.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира жалбата на М. К. Х. за допустима, а разгледана по същество за основателна, поради следното:

По силата на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ отказите за издаване на визи за дългосрочно пребиваване не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Видно от допълнителна молба от 24.10.2025 г., жалбоподателката се е позовала на обстоятелства, касаещи нарушаването на права по ЕКЗПЧОС - чл. 8, чл. 14 и чл. 6.

Предвид изложеното, настоящият състав приема, че жалбата, попада в предвиденото в закона изключение, същата е допустима и следва да бъде разгледана по същество по изложените в нея основания. Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е установен в Закона за чужденците в Република България. Изрично изискване за влизане на територията на страната на чужд гражданин, който не е гражданин на държава – членка на ЕС, е да притежава валидно издадена виза. Съгласно чл. 9 ЗЧРБ, визата е разрешение за влизане и пребиваване или летищен транзит. Разпоредбата на чл. 9а ЗЧРБ регламентира както видовете, издавани визи за пребиваване на територията на страната, така и органът, който е компетентен да ги издаде – съответното дипломатическо или консулско представителство на Република България, съгласно чл. 9 ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим (НУРИВОВР).

Съгласно чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ, оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и органите за граничен контрол, могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл.9е, ал.1.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган с оглед представените заповеди - № 95-00-26/16.01.2025 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим е определил длъжностните лица,

които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 ЗЧРБ; и № 1/20.01.2025 г. на посланика на България при Посолство на Република България в Л., с която М. С. е определен да съставя, подписва и връчва отказ за издаване на визи – Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР.

Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 22 ЗЧРБ, посочена като правно основание за издаване на оспорения административен акт, се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава, където да направи опит да кандидатства за стаут на временна закрила.

Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал.1, т. 17 от ЗЧРБ, посочена също като основание на отказа, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, транзитно преминаване или летищен транзит.

В случая от една страна са доказани условията и целта на престоя, а от друга страна няма никакви данни за използване на страната като транзитен пункт към трета държава. Такива факти и обстоятелства не са налични, по никакъв начин не се доказва намерение за установяване в трета държава. Представените доказателства като трудов договор, предоставен достъп до пазара на труда, съществуващи семейни и роднински отношения и заявеното желание за работа в семеен ливански ресторант, функциониращ от повече от 30 години, напълно опровергават извода за намерение за установяване в трета държава. Условията и целта на престоя са доказани. Административният орган не е обсъдил представените доказателства като трудов договор и предоставен достъп до пазара на труда на основание чл.24И от ЗЧРБ за срок от 3 години, както и деклариран адрес на пребиваване и това е довело до незаконосъобразния извод за недоказана цел на престоя и съмнения за транзит.

В случая е налице пълна липса на мотиви, тъй като не става ясно какви са конкретните съображения за отказа и кое е породило основателните съмнения. Съгласно приетото в т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС по т. д. № ТР-4/2002 г., липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяна на издадения административен акт.

Във връзка с това очевидната цел, която ясно е заявена в подаденото заявление е именно работа и престой в Република България, поради което буди недоумение изразеното от ответника, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Това твърдение на ответника е необосновано и липсват доказателства в тази насока.

В случай на липса на документи, следва да се дадат указания на жалбоподателя да представи тези документи и едва, ако указанията не бъдат изпълнени, да се приеме, че доказателствата не са представени.

По изложените съображения, обжалваният отказ се преценява като незаконосъобразен и като такъв е дължима отмяната му. На основание чл.173, ал.2 АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган трябва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ и разпоредбите им, съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на виза и съобразно мотивите на настоящото решение.

При този изход на правния спор е основателно искането за присъждане на разноски в размер на 5. 11 евро държавна такса и 613. 44 евро, договорено и платено адвокатско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2 АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на М. К. Х., [дата на раждане] в А., Л., гражданка на Л. Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по заявление от 11. 06. 2025 г., издаден от М. С., завеждащ консулска служба при Посолство на Република България в Б., Л..

ИЗПРАЩА преписката на консулското длъжностно лице – завеждащ консулска служба при Посолство на Република България в Б., Л. за ново произнасяне по искането за издаване на виза, съобразно мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на М. К. Х., [дата на раждане] в А., Л., гражданка на Л. сума в размер на 618.55 евро, представляваща разноски за съдебното производство.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИ

Я: